

de weelde en schoonheid van deze kamer. Alsof het niets had uit te staan met dit huis en dezen man die er in leefde.

Lang keek Struwentius naar de beeltenis, als wilde hij alle levensgeheimen van dien mensch doorgronden, als wilde hij in die oogen en achter dat breede stugge voorhoofd wat van zich zelf terug vinden.

In de stilte klonk van buiten een kort geluid van den toren, een klikken van een komend halfuur. En in eens schoot Struwentius het te binnen wat zoo hoorde bij dezen sterken strijdbaren man: Fortis Age, kloeke daden minnen.

Terwijl de klokken begonnen te klinken wendde hij zich naar een hoek der kamer. Daar toonde een kleine zwarte vleugel tegen het goudleer behang, de toetsen blank opklarend in het stemmig kamerlicht. Langzaam liep Struwentius er heen, ging voorzichtig voor het instrument zitten en liet met een traag gebaar zijn bleeke handen op de witte toetsen rusten. Dan, als het klokkenspel verklonken was, en slechts zachte stads-geluiden van buiten kwamen, hief hij zijn handen en sloeg aan. En helder als een waterloop klonk een allegro door de kamer. Verder, verder liep de melodie, steeg tot een heerlijken jubel. Plotseling haperde het en Struwentius wifelde even. Dan begon hij opnieuw bij het laatste thema. Weer bleef hij steken, probeerde ook weer, het stokte. . . . , en alsof een groote loomheid over hem kwam, sloeg zijn eene hand nog zwak een paar accoorden aan, vaag als een herinnering. Met een zucht stond hij op staarde even doelloos voor zich op het donkere instrument. Dan neeg hij zich langzaam voorover, steunend op de klankkast, en tuurde in het zwart-glanzend gepolitoerde oppervlak. Als in het rimpellooze watervlak van een diepe kolk zag hij vaag de beeltenis van een man. Onwezenlijk en onbestemd waren de vormen, zonder vaste lijnen en karaktertrekken, opgenomen in matte glanzen en lichtglimpen. Struwentius keek als in een troebelen levensspiegel, en terwijl hij langzaam recht stond ging het als een verre echo door zijn hoofd: Fortis age, Fortis age.

Er werd geklopt, en Struwentius veerde op, liep stram-recht de kamer in terwijl een kort — ja — uit zijn mond kwam. Ritselend in blauw katoenen jurk kwam een dienstmeisje binnen.

„Morgen meneer, juffer Octavia laat zeggen, dat ze u met het ontbijt wacht.”

„Ja, ik kom,” — en met een gebaar op de tinnen schaal, — „laat Hendrik die brieven bezorgen en Klein-Horstink van het „Snatergat” waarschuwen dat het Woensdag groot-burgerdag is.”

Dan liep Mr. Gerhard Struwentius slank en veerkrachtig de kamer uit en door de lange met marmer bevloerde en stuckwerk versierde gang. Langs de blanke muren hingen bruinige schilderijen, portretten van zijn voorouders die strak op hem neer keken.

In de eetkamer zaten ze aan de ontbijttafel zoo als ze er al sinds jaren hadden gezeten, Gerhard met het gezicht naar de ramen die uitzicht gaven op